

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือและบทความในหนังสือ

จิตต์ เหมะจุกา. "การควบคุมการประกอบโรคศิลปะและการควบคุมสถานพยาบาลในประเทศไทย." อนุสรณ์กระทรวงสาธารณสุขครบรอบ ๒๐ ปี. พระนคร: โรงพิมพ์ไทยเชม, ๒๔๐๔.

จิตต์ เศรษฐบุตร. กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยบุคคล. พระนคร: ไทยพาณิชย์การ, ๒๔๘๒.

ประยูร กาญจนกุล. คำบรรยายกฎหมายปกครอง. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๔๒๓.

_____. คำบรรยายกฎหมายปกครองเปรียบเทียบ. คณะนิติศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๔๒๔.

ปรีดี เกษมทรัพย์. "วิชาชีพนักกฎหมายในภาคพื้นยุโรป." รวมคำบรรยายหลักวิชาชีพนักกฎหมาย. แสง บุญเฉลิมวิภาส, บรรณาธิการ. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๔๓๑.

_____. เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาสังคมกับกฎหมาย. คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๔๓๑.

แพทยสมาคม. "การพิจารณาจัดตั้งแพทยสภา." อนุสรณ์เสด็จพระราชดำเนินทรงเปิดอาคารแพทยสมาคมแห่งประเทศไทย. พระนคร: สำนักพิมพ์แพทย, ๒๔๑๑.

โกคิน พลกุล. เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาหลักกฎหมายมหาชน. คณะนิติศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๔๒๔.

- มนัสวี อุณหนันท์. "ประวัติการแพทย์มิชชันนารีในประเทศไทย." อนุสรณ์กระทรวงสาธารณสุขครบรอบ ๒๐ ปี. พระนคร: โรงพิมพ์ไทยเชชม, ๒๔๐๔.
- วรรณ วิศรุตพิชญ์. "การควบคุมการใช้คลินิจทางปกครองโดยองค์การตุลาการ." รวมบทความในโอกาสเกษียณอายุราชการ ๖๐ ปี ดร. ปรีดี เกษมทรัพย์. กรุงเทพฯ: พี.เค.พรินติ้งเฮ้าส์, ๒๔๓๑.
- วิชัย โชควิวัฒน์. "ประวัติกระทรวงสาธารณสุขโดยสังเขป." ๔๔ ปี กระทรวงสาธารณสุข. กรุงเทพฯ: สหประชาพาณิชย์, ๒๔๓๐.
- วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. "คำอธิบายพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๔๒๔." แต่หม้อใหม่. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์, ไม่ปรากฏปีที่พิมพ์.
- _____. นิติเวชศาสตร์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๔๓๒.
- สมคิด เลิศไพฑูรย์. "ข้อความคิดเกี่ยวกับการควบคุมกำกับทางปกครอง." รวมบทความในโอกาสเกษียณอายุราชการ ๖๐ ปี ดร. ปรีดี เกษมทรัพย์. กรุงเทพฯ: พี.เค.พรินติ้งเฮ้าส์, ๒๔๓๑.
- สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. กฎหมายปกครอง: บันทึกของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องแนวทางการพัฒนาคณะกรรมการกฤษฎีกาและการพัฒนาระบบกระบวนการยุติธรรมทางปกครองของไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๔๒๘.
- หยุด แสงอุทัย. ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป. พิมพ์ครั้งที่ ๑๐. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๔๒๓.

บทความในวารสารและหนังสือพิมพ์

- กมลชัย รัตนสกาวงศ์. "องค์ประกอบของนิติกรรมทางปกครองของประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน." วารสารนิติศาสตร์ ๑๓(กันยายน ๒๔๓๐): ๓๔-๔๘.

- ชาญชัย แสวงศักดิ์. "ข้อพิจารณาบางประการเกี่ยวกับนิติกรรมทางปกครองและสัญญาทางปกครองตามแนวความคิดของฝรั่งเศส." วารสารกฎหมายปกครอง ๕ (เมษายน ๒๔๓๓): ๑๔๘-๒๑๔.
- พูนศักดิ์ ไวส์ารวจ. "นิติกรรมฝ่ายเดียวทางปกครองในกฎหมายฝรั่งเศส." วารสารกฎหมายปกครอง ๔ (สิงหาคม ๒๔๒๘): ๒๖๕-๓๐๘.
- ภูเก็ต วาจนนท์. "ข้อคิดเห็นของข้าพเจ้าเกี่ยวกับแพทยสภา." สารศิริราช ๒๓ (สิงหาคม ๒๔๑๔): ๑๔๕๓-๑๔๑๐.
- โกศิน พลกุล. "นิติบุคคลตามกฎหมายมหาชนของฝรั่งเศส." วารสารกฎหมายปกครอง ๖ (สิงหาคม ๒๔๓๐): ๒๘๐-๓๑๓.
- วิชัย วิวิตเสวี. "อำนาจศาลในการวินิจฉัยข้อพิพาททางปกครอง." คุณภาพ ๒๖ (มกราคม-กุมภาพันธ์ ๒๔๒๒): ๖๔-๘๓.
- วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์. "กระบวนการดำเนินคดีทางจริยธรรมของแพทยสภา." วารสารคลินิก ๔ (สิงหาคม ๒๔๒๒): ๔๕๓-๔๕๖.
- _____. "การควบคุมการประกอบอาชีพแพทย์ในประเทศสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน." จดหมายเหตุทางแพทย์ ๔๒ (กันยายน ๒๔๑๒): ๓๔๑-๓๓๔.
- _____. "คำอธิบายพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๔๒๔ (ตอนที่ ๑)." แพทยสภาสาร ๑๒ (มิถุนายน ๒๔๒๖): ๒๔๓-๒๔๕.
- _____. "ฐานะอันแท้จริงของแพทยสภา." แพทยสภาสาร ๒ (เมษายน ๒๔๑๖): ๒๓๑-๓๐๑.
- _____. "บทบาทของคณะกรรมการแพทยสภา." แพทยสภาสาร ๓ (เมษายน ๒๔๒๑): ๒๑๔-๒๒๒.
- _____. "ประวัติการควบคุมการประกอบโรคศิลปะในประเทศไทย." สารศิริราช ๒๒ (ธันวาคม ๒๔๑๓): ๑๔๑๘-๑๔๒๖.
- สมคิด เลิศไพฑูรย์. "นิติกรรมทางตุลาการ." วารสารกฎหมายปกครอง ๕ (เมษายน ๒๔๒๓): ๑๔๓-๑๔๗.

สมยศ เชื้อไทย. "การกระทำทางปกครอง." วารสารนิติศาสตร์ ๑๓(กันยายน ๒๕๓๐): ๔๕-๕๑.

สันต์ หัตถ์รัตน์. "แพทยกับสังคมไทยในอนาคต." มติชนรายวัน (๑๓ มีนาคม ๒๕๓๓): ๕.
 สุก แสงวิเชียร. "การแพทย์แผนปัจจุบันในสมัยรัตนโกสินทร์." สารคดีราช ๓๔(เมษายน ๒๕๒๒): ๒๔๑-๒๔๕.

อมร จันทรสมบูรณ์. "บทบรรณาธิการ." วารสารกฎหมายปกครอง ๓(สิงหาคม ๒๕๒๓): (๑)-(๓๘).

_____. "บันทึกข้อสังเกตประกอบคำวินิจฉัยของคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ เรื่องฐานะของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน." วารสารกฎหมายปกครอง ๓(สิงหาคม ๒๕๓๑): ๔๕๕-๖๐๓.

อุดม รัฐอมฤต. "สภาวิชาชีพ." วารสารนิติศาสตร์ ๑๕(มิถุนายน ๒๕๓๒): ๑๑๓-๑๒๕.

เอกสารอื่นๆ

กมลชัย รัตนเสถียรวงศ์. "การยกเลิกและการเพิกถอนนิติกรรมทางปกครองตามกฎหมายของประเทศเยอรมัน." เอกสารประกอบการบรรยายพิเศษเรื่องกฎหมายปกครองเยอรมัน จัดพิมพ์โดยสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, มีนาคม ๒๕๓๔.

คำพิพากษาฎีกาที่ ๘๑๘/๒๕๕๕.

คำพิพากษาฎีกาที่ ๔๓/๒๕๐๓.

คำพิพากษษฎีกาที่ ๑๒๐๖/๒๕๐๕.

คำพิพากษาฎีกาที่ ๕๕๓/๒๕๑๐.

คำพิพากษาฎีกาที่ ๖๔๖-๖๕๓/๒๕๑๐.

คำพิพากษาฎีกาที่ ๓๕๔/๒๕๑๖.

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๕๓๑/๒๕๒๒.

คำพิพากษาฎีกาที่ ๒๓๒๓/๒๕๒๔.

คำพิพากษาศาลแขวงพระนครเหนือ หมายเลขคดีแดงที่ ๑๔๖๕๖/๒๕๒๒.

คำพิพากษาศาลแพ่ง หมายเลขคดีแดงที่ ๒๓๕๓๐/๒๕๓๓.

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์.

พระราชบัญญัติการแพทย์ พ.ศ. ๒๔๖๖.

พระราชบัญญัติการแพทย์เพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๒.

พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ พ.ศ. ๒๔๓๕.

พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๔๘๐.

พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๓.

พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๙๐.

พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๔๙๐.

พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๐๔.

พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๐๕.

พระราชบัญญัติควบคุมการประกอบโรคศิลปะ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๑.

พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑.

พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๔.

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. ๒๔๔๓.

บันทึกการประชุมคณะอนุกรรมการร่างพระราชบัญญัติสภาการแพทย์ ครั้งที่ ๔/๒๕๐๕,

ครั้งที่ ๘/๒๕๐๕, ครั้งที่ ๙/๒๕๐๕ และครั้งที่ ๒/๒๕๑๐.

บุญศรี มีวงศ์อุโฆษ. "การควบคุมฝ่ายปกครองในเยอรมัน." เอกสารประกอบการ

บรรยายพิเศษเรื่องกฎหมายปกครองเยอรมัน. สำนักงานคณะกรรมการ

กฤษฎีกา. มีนาคม ๒๕๓๔.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. เรื่องคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนเป็น "คณะ

กรรมการที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายอื่น" ตามมาตรา ๓(๒)(ค) แห่งพระราช

บัญญัติคณะกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ หรือไม่.

สิริพันธ์ พลรบ. "คณะกรรมการของฝ่ายปกครองตามพระราชบัญญัติในประเทศไทย."

วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๔๓๒.

สุนทร มณีสวัสดิ์. "สถานะทางกฎหมายของวัดไทย." วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๔๓๑.

หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. เรื่อง "จิตแพทย์วิทยาไม่รับข้อหาฯ." วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๔๓๒, หน้า ๑ และ ๒.

หนังสือพิมพ์สายกลาง. เรื่อง "ศาลอุทธรณ์ยกฟ้องจิตแพทย์ชื่อดังฟ้องแพทยสภา." วันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๔๓๓, หน้า ๑ และ ๑๑.

หนังสือกระทรวงสาธารณสุข ที่สส.๐๑๐๐/๘๘๐ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๔๑๐ เรื่องร่างพระราชบัญญัติแพทยสภา.

หนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่นร.๐๔๐๑/ร.๑๓๔๓ ลงวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๔๒๓ เรื่องแจ้งผลการวินิจฉัยร้องทุกข์กรณีนายสมนึก เรืองพร้อม.

____. ที่นร.๐๖๐๑/ร.๒๕๖ ลงวันที่ ๑๒ มีนาคม ๒๔๓๓ เรื่องแจ้งผลการวินิจฉัยเรื่องร้องทุกข์กรณีนางสาวชนันญา วรรณิสสร.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาต่างประเทศ

- Duguit, Léon. Traité de droit constitutionnel, Tome III (3e éd.,)
 อ้างใน สมคิด เลิศไพฑูรย์. "องค์การมหาชนอิสระ." วารสารนิติศาสตร์
 ๑๘ (ธันวาคม ๒๕๓๒): ๔๘-๓๘.
- Eisenmann, Charles. cours de droit administratif, Tome I,
 L.G.D.J., 1982.
- , cours de droit administratif, Tome II, L.G.D.J., 1983.
- Goodhart, W.H. Corporations: Halsbury's Law of England. London:
 Butterworths, 1973.
- Braibant, Guy. le droit administratif (1er éd.). Paris: Presses
 de la fondation nationale des sciences politiques &
 dalloz, 1984.
- Raynaud, Jacques. l'ordre des médecins, Thèse, Lyon, 1943.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.

พระราชบัญญัติ

วิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

เป็นปีที่ ๓๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรม

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑

บรรดาบทกฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นในส่วนที่บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“วิชาชีพเวชกรรม” หมายความว่า วิชาชีพที่กระทำต่อมนุษย์เกี่ยวกับการตรวจโรค การวินิจฉัยโรค การบำบัดโรค การป้องกันโรค การผดุงครรภ์ การปรับสายตาด้วยเลนส์สัมผัส การแทงเข็มหรือการฝังเข็มเพื่อบำบัดโรคหรือเพื่อบรรเทาความรู้สึก และหมายความรวมถึงการกระทำทางศัลยกรรม การใช้รังสี การฉีดยาหรือสาร การสอดใส่วัตถุใดๆ เข้าไปในร่างกาย ทั้งนี้ เพื่อกำจัดกำเนิด การเสริมสวย หรือการบำรุงร่างกายด้วย

“โรค” หมายความว่า ความเจ็บป่วย การบาดเจ็บ ความผิดปกติของร่างกายหรือจิตใจ และหมายความรวมถึงอาการที่เกิดจากภาวะดังกล่าวด้วย

“ผู้ประกอบการวิชาชีพเวชกรรม” หมายความว่า บุคคลซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมจากแพทยสภา

“ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมจากแพทยสภา

“สมาชิก” หมายความว่า สมาชิกแพทยสภา

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการแพทยสภา

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการแพทยสภา

“เลขาธิการ” หมายความว่า เลขาธิการแพทยสภา

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกินอัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ และออกระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

(ง) ในชั้นนี้ขอตั้งชื่อให้วิทยาลัยแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

หมวด ๑

คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

แพทยสภา

มาตรา ๖ ให้มีสภากันสภากันหนึ่งเรียกว่า "แพทยสภา" มีวัตถุประสงค์และอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

ให้แพทยสภาเป็นนิติบุคคล

มาตรา ๗ แพทยสภามุ่งวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

- (๑) ควบคุมการประพฤติของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมให้ถูกต้องตามจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม
- (๒) ส่งเสริมการศึกษา การวิจัย และการประกอบวิชาชีพในทางการแพทย์
- (๓) ส่งเสริมความสามัคคีและผดุงเกียรติของสมาชิก
- (๔) ช่วยเหลือ แนะนำ เผยแพร่ และให้การศึกษแก่ประชาชนและองค์กรอื่นในเรื่องที่เกี่ยวกับการแพทย์และการสาธารณสุข
- (๕) ให้คำปรึกษาหรือข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลเกี่ยวกับปัญหาการแพทย์และการสาธารณสุขของประเทศ

(๖) เป็นตัวแทนของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมในประเทศไทย

มาตรา ๘ แพทยสภามีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) รับขึ้นทะเบียนและออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม
- (๒) พักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม
- (๓) รับรองปริญญา ประกาศนียบัตรในวิชาแพทยศาสตร์ หรือวุฒิบัตรในวิชาชีพเวชกรรมของสถาบันต่าง ๆ
- (๔) รับรองหลักสูตรต่าง ๆ สำหรับการฝึกอบรมในวิชาชีพเวชกรรมของสถาบันทางการแพทย์

- (๕) รับรองวิทยฐานะของสถาบันทางการแพทย์ที่ทำการฝึกอบรมใน (๔)
 (๖) ออกหนังสืออนุมัติหรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขาต่าง ๆ และออกหนังสือแสดงวุฒิอื่น ๆ ในวิชาชีพเวชกรรม

มาตรา ๙ แพทยสภาอาจมีรายได้ดังต่อไปนี้

- (๑) เงินอุดหนุนจากงบประมาณแผ่นดิน
 (๒) ค่าจดทะเบียนสมาชิก ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียมต่าง ๆ
 (๓) ผลประโยชน์จากการลงทุนและกิจกรรมอื่น
 (๔) ทรัพย์สินที่ได้จากการบริจาคและการช่วยเหลือ

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีดำรงตำแหน่งสภานายกพิเศษแห่งแพทยสภา มีอำนาจหน้าที่ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

หมวด ๒

สมาชิก

มาตรา ๑๑ สมาชิกแพทยสภาได้แก่ผู้มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์
 (๒) มีความรู้ในวิชาชีพเวชกรรมโดยได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรในวิชาแพทยศาสตร์ที่แพทยสภารับรอง
 (๓) ไม่เป็นผู้ประพฤติเสียหาย ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่าน่าจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ
 (๔) ไม่เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดหรือคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายให้จำคุกในคดีที่คณะกรรมการเห็นว่าน่าจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ
 (๕) ไม่เป็นผู้มีจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือไม่เป็นโรคที่กำหนดไว้ในข้อบังคับแพทยสภา

มาตรา ๑๒ สิทธิและหน้าที่ของสมาชิกมีดังต่อไปนี้

(๑) ขอขันทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม
ขอหนังสืออนุมัติหรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวช-
กรรมสาขาต่าง ๆ หรือขอหนังสือแสดงวุฒิอื่น ๆ ในวิชาชีพเวชกรรม โดยปฏิบัติตาม
ข้อบังคับแพทยสภาว่าด้วยการนั้น

(๒) แสดงความเห็นเป็นหนังสือเกี่ยวกับกิจการของแพทยสภาส่งไป
ยังคณะกรรมการเพื่อพิจารณา และในกรณีที่สมาชิกร่วมกันตั้งแต่ห้าสิบคนขึ้นไป
เสนอให้คณะกรรมการพิจารณาเรื่องใดที่เกี่ยวกับกิจการของแพทยสภา คณะกรรมการ
ต้องพิจารณาและแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้เสนอทราบโดยมิชักช้า

(๓) เลือก รับเลือก หรือรับเลือกตั้งเป็นกรรมการ

(๔) มีหน้าที่ผดุงไว้ซึ่งเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพและปฏิบัติตามพระ-
ราชบัญญัติ

มาตรา ๑๓ สมาชิกภาพของสมาชิกย่อมสิ้นสุดเมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) คณะกรรมการให้พ้นจากสมาชิกภาพ เพราะเห็นว่าเป็นผู้นำมาซึ่ง
ความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพตามมาตรา ๑๑ (๓) หรือ (๔)

(๔) ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๑ (๑) (๒) หรือ (๕)

หมวด ๓

คณะกรรมการแพทยสภา

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง เรียกว่า "คณะกรรมการแพทย-
สภา" ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข อธิบดีกรมการแพทย์ อธิบดีกรม
อนามัย เจ้ากรมแพทย์ทหารบก เจ้ากรมแพทย์ทหารเรือ เจ้ากรมแพทย์ทหารอากาศ
นายแพทย์ใหญ่กรมตำรวจ คณบดีคณะแพทยศาสตร์ในมหาวิทยาลัย ผู้อำนวยการ
วิทยาลัยแพทยศาสตร์ เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้ง

โดยสมาชิกออกจำนวนเท่ากับจำนวนกรรมการโดยตำแหน่งในขณะเลือกตั้งแต่ละวาระ และให้เลขาธิการเป็นกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๑๕ ให้ผู้ซึ่งเป็น กรรมการ โดยตำแหน่ง และ กรรมการ โดยการเลือกตั้งประชุมกันเลือกกรรมการเพื่อดำรงตำแหน่งนายกแพทยสภา อุปนายกแพทยสภาคนทีหนึ่ง และอุปนายกแพทยสภาคนที่สอง ตำแหน่งละหนึ่งคน

และให้ให้นายกแพทยสภาเลือกสมาชิกผู้มีคุณสมบัติตามมาตรา ๑๗ เพื่อดำรงตำแหน่งเลขาธิการหนึ่งคน และเลือกกรรมการเพื่อดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการ และเหรัญญิกอีกตำแหน่งละหนึ่งคน ทั้งนี้ โดยความเห็นชอบของที่ประชุมกรรมการ

นายกแพทยสภา อุปนายกแพทยสภาคนทีหนึ่ง และอุปนายกแพทยสภาคนทีสอง ให้ดำรงตำแหน่งตามวาระของกรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้ง และเลขาธิการ รองเลขาธิการ และเหรัญญิก ให้พ้นจากตำแหน่งตามนายกแพทยสภา

มาตรา ๑๖ การเลือกตั้งกรรมการตามมาตรา ๑๕ การเลือกกรรมการเพื่อดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ตามมาตรา ๑๕ และการเลือกหรือการเลือกตั้งกรรมการตามมาตรา ๒๐ ให้เป็นไปตามข้อบังคับแพทยสภา

มาตรา ๑๗ กรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้งและกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งต่าง ๆ ตามมาตรา ๑๕ ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม
- (๒) เป็นผู้ไม่เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตหรือเพิกถอนใบอนุญาต
- (๓) เป็นผู้ไม่เคยถูกศาลสั่งให้เป็นบุคคลล้มละลาย

มาตรา ๑๘ กรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยสมาชิกมีวาระอยู่ในตำแหน่งคราวละสองปีและอาจได้รับเลือกตั้งใหม่ได้

มาตรา ๑๙ นอกจากพ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๑๕ วรรคสาม มาตรา ๑๘ หรือมาตรา ๒๐ วรรคสี่แล้ว กรรมการซึ่งได้รับเลือกหรือได้รับเลือกตั้งและกรรมการซึ่งดำรงตำแหน่งต่าง ๆ พ้นจากตำแหน่งเมื่อพ้นจากสมาชิกภาพตามมาตรา ๑๓ หรือขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๑๗

มาตรา ๒๐ เมื่อตำแหน่งกรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้งว่างลงก่อนครบวาระ ให้คณะกรรมการเลือกสมาชิกผู้มียศสมบัติตามมาตรา ๑๑ เป็นกรรมการภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ตั้งตำแหน่งกรรมการนั้นว่างลง

ในกรณีตำแหน่งกรรมการดังกล่าวว่างลงรวมกันเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการซึ่งได้รับเลือกตั้ง ให้มีการเลือกตั้งกรรมการขึ้นแทนโดยสมาชิกภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ยังว่างลงจนกว่าจะได้ว่างลงเกินกึ่งหนึ่ง

ถ้าวาระที่เหลืออยู่ไม่ถึงเก้าสิบวัน คณะกรรมการจะให้มีการเลือกหรือเลือกตั้งกรรมการแทนหรือไม่ก็ได้

ให้ผู้ซึ่งเป็นกรรมการแทนนั้นอยู่ในตำแหน่งตามวาระของกรรมการซึ่งตนแทน

มาตรา ๒๑ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) บริหารกิจการแพทยสภาตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดในมาตรา ๗
- (๒) แต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อทำกิจการหรือพิจารณาเรื่องต่างๆ อันอยู่ในขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์ของแพทยสภา
- (๓) ออกข้อบังคับว่าด้วย
  - (ก) การเป็นสมาชิก
  - (ข) การกำหนดโรคตามมาตรา ๑๑ (๕)
  - (ค) การกำหนดค่าจดทะเบียนสมาชิก ค่าบำรุง และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ นอกจากที่กำหนดไว้ในอัตราค่าธรรมเนียมท้ายพระราชบัญญัตินี้
  - (ง) การเลือกและการเลือกตั้งกรรมการตามมาตรา ๑๖
  - (จ) หลักเกณฑ์การขึ้นทะเบียน และการออกใบอนุญาต แบบและประเภทใบอนุญาต
  - (ฉ) หลักเกณฑ์การออกหนังสืออนุมัติหรืออาติบัตรแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขาต่างๆ และหนังสือแสดงวุฒิอื่นๆ ในวิชาชีพเวชกรรม

- (ข) การรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม
- (ค) การประชุมคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการ
- (ง) การจัดตั้ง การดำเนินการ และการเลิกวิทยาลัยวิชาชีพ

เวชกรรมสาขาต่างๆ

- (ญ) คุณสมบัติของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามมาตรา ๒๘
- (ฉ) เรืองอนๆ อันอยู่ในขอบเขตแห่งวัตถุประสงค์ของแพทยสภา หรืออยู่ในอำนาจหน้าที่ของแพทยสภากฎหมายอน

ภาคในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๒ นายกแพทยสภา อุปนายกแพทยสภา เลขาธิการ รองเลขาธิการ และเหรัญญิก มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) นายกแพทยสภามีอำนาจหน้าที่
- (ก) ดำเนินกิจการของแพทยสภาให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติ
- (ข) เป็นผู้แทนแพทยสภาในกิจการต่างๆ
- (ค) เป็นประธานในที่ประชุมคณะกรรมการ

นายกแพทยสภาอาจมอบหมายเป็นหนังสือให้กรรมการอื่นปฏิบัติหน้าที่แทนตามที่เห็นสมควรได้

(๒) อุปนายกแพทยสภาคนหนึ่งเป็นผู้ช่วยนายกแพทยสภาในกิจการอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของนายกแพทยสภาตามที่นายกแพทยสภามอบหมาย และเป็นผู้ทำการแทนนายกแพทยสภาเมื่อนายกแพทยสภาไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้

(๓) อุปนายกแพทยสภาคนที่สอง เป็นผู้ช่วยนายกแพทยสภาในกิจการอันอยู่ในอำนาจหน้าที่ของนายกแพทยสภาตามที่นายกแพทยสภามอบหมาย และเป็นผู้ทำการแทนนายกแพทยสภา เมื่อทั้งนายกแพทยสภา และอุปนายกแพทยสภาคนหนึ่งไม่อยู่หรือไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้

มาตรา ๒๔ สถานายกพิเศษจะเข้าฟังการประชุม และชี้แจงแสดงความเห็นในที่ประชุมคณะกรรมการ หรือจะส่งความเห็นเป็นหนังสือไปยังแพทยสภาในเรื่องใดๆ ก็ได้

มาตรา ๒๕ มติของที่ประชุมคณะกรรมการในเรื่องดังต่อไปนี้ ต้องได้รับความเห็นชอบจากสถานายกพิเศษก่อน จึงจะดำเนินการตามมตินั้นได้

- (๑) การออกข้อบังคับ
- (๒) การกำหนดงบประมาณของแพทยสภา
- (๓) การให้สมาชิกพ้นจากสมาชิกภาพตามมาตรา ๑๓ (๓)
- (๔) การวินิจฉัยขาดตามมาตรา ๓๕

ภายใต้บังคับวรรคหนึ่ง การดำเนินการตามมติของที่ประชุมคณะกรรมการในเรื่องอันใด หากคณะกรรมการเห็นสมควร อาจขอความเห็นชอบจากสถานายกพิเศษก่อนได้

ให้นายกแพทยสภาเสนอมติในเรื่องที่ต้องได้รับความเห็นชอบจากสถานายกพิเศษ หรือในเรื่องอันใดที่คณะกรรมการเห็นสมควรขอความเห็นชอบจากสถานายกพิเศษต่อสถานายกพิเศษโดยมิชักช้า สถานายกพิเศษอาจมีคำสั่งยับยั้งมตินั้นได้ในกรณีที่มิได้ยับยั้งภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับมติที่นายกแพทยสภาเสนอ ให้ถือว่าสถานายกพิเศษให้ความเห็นชอบมตินั้น

ถ้าสถานายกพิเศษยับยั้งมติใด ให้คณะกรรมการประชุมพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ในการประชุมนี้ถ้ามีเสียงยืนยันมติไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนกรรมการทั้งหมด ก็ให้ดำเนินการตามมตินั้นได้

หมวด ๕

การควบคุมการประกอบวิชาชีพเวชกรรม

มาตรา ๒๖ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบวิชาชีพเวชกรรมหรือแสดงด้วยวิธีใดๆ ว่าพร้อมที่จะประกอบวิชาชีพเวชกรรมโดยมิได้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามพระราชบัญญัตินี้ เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้

บุคคลอื่น (๑) การประกอบวิชาชีพเวชกรรมที่กระทำต่อตนเอง

บุคคลอื่น (๒) การช่วยเหลือเยียวยาผู้ป่วยตามศีลธรรมโดยไม่รับสินจ้างรางวัล แต่การช่วยเหลือเยียวยาดังกล่าวต้องมีใช่เป็นการกระทำทางศีลธรรม การใช้รังสี การฉีดยาหรือสสารใดๆ เข้าไปในร่างกายของผู้ป่วย การแทงเข็มหรือการฝังเข็มเพื่อบำบัดโรคหรือระงับความรู้สึก หรือการให้ยาอันตราย ยาควบคุมพิเศษ วัตถุออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทหรือยาเสพติดให้โทษ ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น แล้วแต่กรณีแก่ผู้ป่วย

(๓) นักเรียน นักศึกษา หรือผู้รับการฝึกอบรม ในความควบคุมของสถาบันการศึกษาของรัฐบาล สถาบันการศึกษาที่รัฐบาลอนุมัติให้จัดตั้ง สถาบันทางการแพทย์ของรัฐบาล สถาบันการศึกษา หรือสถาบันทางการแพทย์นอกคณะกรรมการรับรอง ที่กระทำการฝึกหัดหรือฝึกอบรมวิชาชีพเวชกรรม หรือการประกอบโรคศิลปะ ภายใต้ความควบคุมของเจ้าหน้าที่ผู้ฝึกหัด หรือผู้ให้การฝึกอบรม ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมหรือผู้ประกอบโรคศิลปะ

(๔) บุคคลซึ่งกระทรวง ทบวง กรม กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา หรือสภากาชาดไทยมอบหมายให้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม หรือประกอบโรคศิลปะในความควบคุมของเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม หรือผู้ประกอบโรคศิลปะในสาขานั้นๆ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(๕) ผู้ประกอบโรคศิลปะซึ่งประกอบโรคศิลปะตามข้อจำกัด และเงื่อนไข ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ

(๖) การประกอบวิชาชีพเวชกรรมของที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญของทางราชการซึ่งมิได้อนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมของต่างประเทศ ทั้งนี้ โดยอนุมัติของคณะกรรมการ

(๗) การประกอบโรคศิลปะของที่ปรึกษาหรือผู้เชี่ยวชาญของทางราชการ ซึ่งมีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะของต่างประเทศ ทั้งนี้ โดยอนุมัติของคณะกรรมการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ

มาตรา ๒๗ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้คำว่า แพทย์ นายแพทย์ แพทย์หญิง หรือ นายแพทย์หญิง หรือใช้อักษรย่อของคำดังกล่าว หรือใช้คำแสดงวุฒิการศึกษาทาง แพทยศาสตร์ หรือใช้อักษรย่อของวุฒิดังกล่าว ประกอบกับชื่อหรือนามสกุลของตน หรือใช้คำหรือข้อความอันใดที่แสดงให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ทั้งนี้ รวมถึงการใช้ จ้าง วาน หรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำดังกล่าวให้แก่ตน เว้นแต่ผู้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรในวิชาแพทยศาสตร์

มาตรา ๒๘ ห้ามมิให้ผู้ใดใช้คำหรือข้อความที่แสดงให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขาต่างๆ ทั้งนี้ รวมถึงการใช้ จ้าง วาน หรือยินยอมให้ผู้อื่นกระทำดังกล่าวให้แก่ตน เว้นแต่ผู้ได้รับวุฒิปริญญาตรีหรือหนังสืออนุมัติเป็นผู้มีความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขานั้น ๆ จากแพทยสภาหรือที่แพทยสภารับรองหรือผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้มีคุณสมบัติตามที่กำหนดในข้อบังคับแพทยสภา

มาตรา ๒๙ การขึ้นทะเบียน การออกใบอนุญาต การออกหนังสืออนุมัติ หรือวุฒิปริญญาตรีแสดงความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขาต่างๆ และ หนังสือแสดงวุฒิอื่นๆ ในวิชาชีพเวชกรรม ให้เป็นไปตามข้อบังคับแพทยสภา

มาตรา ๓๐ ผู้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตต้องเป็นสมาชิกแห่งแพทยสภา และมีคุณสมบัติตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับแพทยสภา

เมื่อผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้ใดขาดจากสมาชิกภาพ ให้ใบอนุญาตของผู้นั้นสิ้นสุดลง

มาตรา ๓๑ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมต้องรักษามาตรฐานแห่งวิชาชีพเวชกรรม ตามที่กำหนดไว้ในข้อบังคับแพทยสภา

มาตรา ๓๒ บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเพราะการประพาศิณคดีจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรมของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้ใด มีสิทธิกล่าวหาผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้นั้น โดยทำเรื่องยื่นต่อแพทยสภา

บุคคลอื่นมีสิทธิกล่าวโทษผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมว่าประพาศิณคดีจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม โดยทำเรื่องยื่นต่อแพทยสภา

คณะกรรมการมีสิทธิกล่าวโทษผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ผู้มีพฤติการณ์ที่สมควรให้มีการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการประพาศิณคดีจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม

สิทธิการกล่าวหา และสิทธิการกล่าวโทษ สิ้นสุดลงเมื่อพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ผู้ได้รับความเสียหายหรือผู้กล่าวโทษรู้เรื่องการประพาศิณคดีจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรมดังกล่าว และผู้ตัวผู้ประพาศิณคดี ทั้งนี้ ไม่เกินสามปีนับแต่วันที่มีการประพาศิณคดีจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม

การถอนเรื่องการกล่าวหาหรือการกล่าวโทษที่ได้ยื่นไว้แล้วนั้นไม่เป็นเหตุให้ระงับการดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๓ เมื่อแพทยสภาได้รับเรื่องการกล่าวหาหรือการกล่าวโทษตามมาตรา ๓๒ ให้เลขาธิการเสนอเรื่องดังกล่าวต่อประธานอนุกรรมการจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรมโดยมิชักช้า

มาตรา ๓๔ คณะอนุกรรมการจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรมประกอบด้วยประธานคนหนึ่ง และอนุกรรมการซึ่งคณะกรรมการแต่งตั้งจากสมาชิกมีจำนวนไม่น้อยกว่าคณะละสามคน คณะอนุกรรมการจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรมมีหน้าที่แสวงหาข้อเท็จจริงในเรื่องที่ได้รับตามมาตรา ๓๒ แล้วทำรายงานพร้อมทั้งความเห็นเสนอคณะกรรมการเพื่อพิจารณา

มาตรา ๓๕ เมื่อคณะกรรมการได้รับรายงานและความเห็นของคณะอนุกรรมการจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรมแล้ว ให้คณะกรรมการพิจารณารายงานและความเห็นดังกล่าวแล้วมีมติอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) ให้คณะอนุกรรมการจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเวชกรรมหาข้อเท็จจริงเพิ่มเติมเพื่อเสนอให้คณะกรรมการพิจารณา

(๒) ให้คณะอนุกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนในกรณี que เห็นว่าข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษนั้นมีมูล

(๓) ให้ยกข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษในกรณี que เห็นว่าข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษนั้นไม่มีมูล

มาตรา ๓๖ คณะอนุกรรมการสอบสวน ประกอบด้วยประธานคนหนึ่ง และอนุกรรมการที่คณะกรรมาการแต่งตั้งจากสมาชิกมีจำนวนไม่น้อยกว่าคณะละสามคน คณะอนุกรรมการสอบสวนมีหน้าที่สอบสวนสรุปผลการสอบสวนและเสนอสำนวนการสอบสวนพร้อมทั้งความเห็นต่อคณะกรรมาการเพอวินิจฉัยชี้ขาด

มาตรา ๓๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ของคณะอนุกรรมการจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเวชกรรม และของคณะอนุกรรมการสอบสวนตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อนุกรรมการจรรยาบรรณแห่งวิชาชีพเวชกรรมและอนุกรรมการสอบสวนเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้มีอำนาจเรียกบุคคลใดๆ มาให้ถ้อยคำ และมีหนังสือแจ้งให้บุคคลใดๆ ส่งเอกสารหรือวัตถุเพื่อประโยชน์แก่การสืบสวนสอบสวน

มาตรา ๓๘ ให้ประธานอนุกรรมการสอบสวน แจ้งข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษพร้อมทั้งส่งสำเนาเรื่องที่กล่าวหาหรือกล่าวโทษ ให้ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกกล่าวโทษไม่น้อยกว่าสิบห้าวันก่อนวันเริ่มทำการสอบสวน ผู้ถูกกล่าวหาหรือถูกกล่าวโทษมีสิทธิทำคำชี้แจงหรือนำพยานหลักฐานใดๆ มาให้คณะอนุกรรมการสอบสวน

คำชี้แจงให้ยื่นต่อประธานอนุกรรมการสอบสวนภายในสิบห้าวัน นับแต่วันได้รับแจ้งจากประธานอนุกรรมการสอบสวน หรือภายในกำหนดเวลาที่คณะอนุกรรมการสอบสวนจะขยายให้

มาตรา ๓๙ เมื่อคณะกรรมการได้รับสำนวนการสอบสวนและความเห็นของ คณะกรรมการสอบสวนแล้ว ให้คณะกรรมการพิจารณาสำนวนการสอบสวนและความเห็นดังกล่าว

คณะกรรมการอาจให้คณะกรรมการสอบสวนทำการสอบสวนเพิ่มเติมก่อนวินิจฉัยชี้ขาดก็ได้

คณะกรรมการมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) ยกข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษ
- (๒) ว่ากล่าวตักเตือน
- (๓) ภาคทัณฑ์
- (๔) พักใช้ใบอนุญาตมีกำหนดเวลาตามที่เห็นสมควรแต่ไม่เกินสองปี
- (๕) เพิกถอนใบอนุญาต

ภายใต้บังคับมาตรา ๓๕ คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการตามมาตรา ๓๕ ให้เป็นที่สุด และให้ทำเป็นคำสั่งแพทยสภา

มาตรา ๔๐ ให้เลขาธิการแจ้งคำสั่งแพทยสภาตามมาตรา ๓๕ ไปยังผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้ถูกกล่าวหาหรือผู้ถูกกล่าวโทษเพื่อทราบ และให้บันทึกคำสั่งนั้นไว้ในทะเบียนของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมด้วย

มาตรา ๔๑ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตให้ถือว่ามิได้เป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมตามพระราชบัญญัติฉบับนับแต่วันที่คณะกรรมการสั่งพักใช้ใบอนุญาตนั้น

ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมซึ่งอยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตผู้ใดถูกศาลพิพากษาลงโทษตามมาตรา ๔๓ และคดีถึงที่สุดแล้ว ให้คณะกรรมการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา ๔๒ ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตอาจขอรับใบอนุญาตอีกได้เมื่อพ้นสองปีนับแต่วันถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาต แต่เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณาแล้วขอรับใบอนุญาตและปฏิเสธการออกใบอนุญาต ผู้นั้นจะยื่นคำขอรับใบอนุญาตได้อีกต่อเมื่อสิ้นระยะเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่คณะกรรมการปฏิเสธการ

ออกใบอนุญาต ถ้าคณะกรรมการปฏิเสธการออกใบอนุญาตเป็นครั้งที่สองแล้ว ผู้นั้น
เป็นอนหมดสิทธิขอรับใบอนุญาตอีกต่อไป

มาตรา ๕๑ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือ
ปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๕๔ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๒๗ หรือมาตรา ๒๘ ต้องระวางโทษจำคุก
ไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๕ ให้แพทยสภาซึ่งตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม
พ.ศ. ๒๕๑๑ เป็นแพทยสภาตามพระราชบัญญัตินี้

ให้บรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ สิทธิและเงินงบประมาณของแพทยสภา
ที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นของแพทยสภาตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๖ ให้คณะกรรมการแพทยสภาซึ่งอยู่ในตำแหน่งในวันที่พระราช-
บัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาคงปฏิบัติหน้าที่ต่อไปจนกว่าจะได้มีการเลือกตั้ง
กรรมการตามมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้

การเลือกตั้งกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำให้แล้วเสร็จภายในหนึ่งร้อย-
แปดสิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๕๗ ให้ผู้ซึ่งเป็นสมาชิกของแพทยสภาอยู่แล้วในวันที่พระราชบัญ-
ญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นสมาชิกของแพทยสภาตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๘ ให้ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
เวชกรรม หรือเป็นผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสืออนุมัติแสดงความรู้ความชำนาญในการ
ประกอบวิชาชีพเวชกรรมสาขาต่างๆ ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑
อยู่แล้วในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
เวชกรรม หรือผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสืออนุมัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๙ ให้บรรดาลูกจ้างของแพทยสภาที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้
ใช้บังคับคงเป็นลูกจ้างของแพทยสภาตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๐ ในระหว่างที่แพทยสภาซึ่งมิได้ออกข้อบังคับเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำข้อบังคับแพทยสภาที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษามาใช้บังคับโดยอนุโลม

ในระหว่างที่ยังมิได้ออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมเนียบตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมที่ออกตามพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ คงใช้บังคับได้ต่อไปจนกว่าจะมีกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมที่ออกตามความพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ศิริสุลาลัย

นายกรัฐมนตรี

(๕๕ ร.จ. ๑ ตอนที่ ๑๑๑ (ฉบับพิเศษ) ลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๒๕)

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากกฎหมายว่าด้วยวิชาชีพเวชกรรมที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันได้ใช้บังคับมานานแล้ว และมีบทบัญญัติหลายประการที่ไม่เหมาะสมกับกาลสมัย สมควรปรับปรุงให้เหมาะสมเพื่อควบคุมการประกอบวิชาชีพเวชกรรมและคุ้มครองความปลอดภัยของประชาชนให้รัดกุมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

อัตราค่าธรรมเนียม

(๑) ค่าขึ้นทะเบียนรับใบอนุญาต เป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม	ฉบับละ ๕๐๐ บาท
(๒) ค่าหนังสือรับรองการขึ้นทะเบียน เป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม	ฉบับละ ๒๐๐ บาท
(๓) ค่าหนังสืออนุมัติ หรือวุฒิบัตรแสดงความรู้ ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรม	ฉบับละ ๓๐๐ บาท
(๔) ค่าใบแทนใบอนุญาต	ฉบับละ ๑๐๐ บาท

(๓๑ ทวิ)

คำพิพากษา

ภาคผนวก ข.

สำหรับศาลใช้

คดีหมายเลขคำที่ ๑๘๓๐๒/๒๕๓๒

คดีหมายเลขแดงที่ ๒๓๕๓๐/๒๕๓๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาล แ่ง

วันที่ ๒๔ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๓๓

ความ แ่ง

ระหว่าง { นายแพทย์สัณฑ์ ศัลยศิริ โจทก์
 แพทยสภา ที่ ๑, นายชวน หลีกภัย ที่ ๒, นายแพทย์สมศักดิ์ วรคามิน ที่ ๓ จำเลย
 นายแพทย์สุจินต์ ผลการกุล ที่ ๔, นายแพทย์รัชชัย มุ่งการดี ที่ ๕,
 พลโทสิงหา เสาวภาพ ที่ ๖, พลเรือโทหมึก ศรียามัย ที่ ๗, พลอากาศโทประดอม
 บุรพรัตน์ ที่ ๘, พลตำรวจโทอุทิศ ตันจันทร์พงศ์ ที่ ๙, นายแพทย์นที วัชรพลเมือง ที่ ๑๐,
 นายแพทย์จรัส สุวรรณเวลา ที่ ๑๑, นายแพทย์เกษะทัต เกษะเสน ที่ ๑๒,
 นายแพทย์อรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ ที่ ๑๓, นายแพทย์พิสิฎฐ์ สันต์พิทักษ์ ที่ ๑๔,
 นายแพทย์วิจารณ์ พานิช ที่ ๑๕, นายแพทย์ปราโมทย์ วีรานุกัถ์ ที่ ๑๖,
 พลตรีบัญญัติ อยู่ประเสริฐ ที่ ๑๗, นายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์ ที่ ๑๘,
 นายแพทย์สุวิทย์ วิบูลผลประเสริฐ ที่ ๑๙, นายแพทย์สมศักดิ์ โสรัตน์เดชา ที่ ๒๐,
 นายแพทย์ศิริวัฒน์ ทิพย์ธราดล ที่ ๒๑, นายแพทย์สำเริง แหยงกระโทก ที่ ๒๒,

/นายแพทย์

นายแพทย์สมศักดิ์ ชูทรัพย์มี ที่ ๒๓, นายแพทย์ประเสริฐ ทองเจริญ ที่ ๒๔,
 นายแพทย์สงวน นิตยารัมภ์พงศ์ ที่ ๒๕, นายแพทย์อภัย วิริยะเวชกุล ที่ ๒๖,
 นายแพทย์ประสงค์ ชูจินดา ที่ ๒๗, นายแพทย์ทองจันทร์ หงส์สถาปนิก ที่ ๒๘,
 นายแพทย์อำพล จินดาวัฒนะ ที่ ๒๙, แพทย์หญิงอนงค์ เทียบกิจกรรม ที่ ๓๐,
 นายแพทย์ชูชัย สุภวงส์ ที่ ๓๑, นายแพทย์สมชัย ศิริกนกวิไล ที่ ๓๒

เรื่อง ละเมิด

โจทก์ฟ้องว่าโจทก์ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นผู้ประกอบวิชาชีพ
 เวชกรรม เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๔ จากแพทยสภา-จำเลยที่ ๑ โจทก์ได้เปิดคลินิก
 ศัลยกรรมตกแต่งและเสริมความงามใช้ชื่อว่า "เพชรรัตนคลินิก" จำเลยที่ ๑ เป็น
 นิติบุคคลตามกฎหมายพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ จำเลยที่ ๒ เป็นสภา-
 นายกพิเศษ จำเลยที่ ๓ ถึง จำเลยที่ ๑๗ เป็นกรรมการโดยตำแหน่ง จำเลยที่ ๑๘
 ถึงจำเลยที่ ๓๒ เป็นกรรมการโดยได้รับเลือกตั้ง เมื่อประมาณเดือนกุมภาพันธ์
 ๒๕๓๑ ผู้สื่อข่าวนิตยสารสกุลไทยได้ติดต่อขอสัมภาษณ์ประวัติความเป็นมา ชีวิต
 ครอบครัวยุทธศาสตร์ และกิจการโรงเรียนอนุบาลปิยะจิต โจทก์เห็นว่าเป็นเรื่อง
 ส่วนตัวมิใช่เกี่ยวกับภารกิจประกอบวิชาชีพของโจทก์ โจทก์จึงอนุญาตให้ผู้สื่อข่าว
 นิตยสารสกุลไทยสัมภาษณ์ เมื่อวันเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๑ โจทก์ได้ทราบว่านิตยสาร
 สกุลไทย ปีที่ ๓๔ ฉบับที่ ๑๗๔๔ ประจำวันอังคารที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๓๑ ได้ลง

บทความเกี่ยวกับประวัติและการประกอบวิชาชีพของโจทก์ในลักษณะเป็นการโฆษณา
 เกี่ยวกับการประกอบวิชาชีพของโจทก์ ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับของแพทยสภา
 โจทก์ได้มีหนังสือถึงบรรณาธิการนิตยสารสกุลไทยขอให้แก้บทความดังกล่าว แต่
 โจทก์ได้รับแจ้งว่าไม่สามารถแก้ไขได้ ต่อมาเมื่อวันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๓๑ ประธาน
 คณะอนุกรรมการสอบสวน ชุดที่สาม ของแพทยสภา จำเลยที่ ๑ ได้มีหมายเรียก
 โจทก์ให้ไปรับการสอบสวน โดยอ้างว่าคณะกรรมการแพทยสภาได้กล่าวโทษว่า
 โจทก์ทำการโฆษณาการประกอบวิชาชีพเวชกรรม ซึ่งเป็นการฝ่าฝืนข้อบังคับ
 แพทยสภาว่าด้วยการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๖ โดย
 ให้ไปรับการสอบสวนในวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๓๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา และ
 เมื่อวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๓๒ จำเลยที่ ๑ ได้มีหนังสือถึงโจทก์แจ้งว่า จำเลย
 ที่ ๑ ได้ดำเนินการพิจารณาแล้วเห็นว่า โจทก์ได้กระทำผิดข้อบังคับแพทยสภาว่า
 ด้วยการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๖ จึงมีคำสั่งแพทยสภา
 ที่ ๘/๒๕๓๒ ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์เป็น
 เวลา ๑ ปี ซึ่งคำสั่งดังกล่าวของจำเลยที่ ๑ นี้ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กล่าวคือ
 หมายเรียกโจทก์ให้ไปรับการสอบสวนไม่ได้แจ้งข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษพร้อม
 ทั้งส่งสำเนาเรื่องที่กล่าวหาหรือกล่าวโทษให้โจทก์ทราบไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน ก่อน
 วันเริ่มทำการสอบสวน ซึ่งเป็นการขัดต่อพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม ๒๕๒๕

มาตรา ๓๔ และจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ไม่ได้ให้โอกาสแก่โจทก์ในการ
 ทำคำชี้แจงหรือนำพยานหลักฐานใด ๆ มาแสดง และไม่ให้โอกาสแก่โจทก์ที่จะไป
 ให้ปากคำ หรือแสวงหาข้อเท็จจริงอย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะจากบรรณาธิการนิตยสาร
 สกุลไทย ผู้สื่อข่าวและหรือผู้เกี่ยวข้อง การสอบสวนของจำเลยที่ ๑ จึงเป็นไป
 โดยไม่สุจริต ไม่มีเหตุผล มิได้ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนและหลักนิติธรรม
 ซึ่งหากจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ได้พิจารณาและสอบสวนข้อเท็จจริงโดย
 ละเอียดแล้ว จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ จะทราบว่าบทความในหนังสือพิมพ์
 ดินไทยและในนิตยสารสกุลไทยได้เขียนบทความไปเองโดยพลการ โจทก์ไม่ได้
 โฆษณา ไร่ จ้าง บินยอมให้หรือให้ผู้อื่นโฆษณาการประกอบวิชาชีพเวชกรรม
 ความรู้ความชำนาญในการประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์แก่อย่างใด เมื่อ
 จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ มีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรม
 ของโจทก์ตามมติคณะกรรมการแพทยสภาในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๓๑ เมื่อ
 วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๑ แล้ว ก่อมาจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ได้ร่วมกัน
 โฆษณาด้วยเอกสารหรือกระทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่นใด ใส่ความหมิ่น
 ประมาทโจทก์ ซึ่งการกระทำดังกล่าวเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือปฏิบัติ
 หน้าที่โดยทุจริต เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์ ท้องการประจานโจทก์ ทำให้
 โจทก์ถูกดูหมิ่น ถูกเกลียดชัง ทั้งนี้โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ได้ร่วมกันให้เลขาธิการ

แพทยสภาจำเลยที่ ๓๑ มีหนังสือคว่นที่สุดลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๒ ถึงผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เรื่องการกระทำผิดจริยธรรมและพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์ และได้มีการลงข่าวและตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ดาวสยามและหนังสือ-
 มติชน ฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๒ ซึ่งการกระทำของจำเลยทั้ง ๓๒ นี้ ไม่มี
 ฎหมายให้อ่านาจรกระทำนั้นได้ การกระทำดังกล่าวจึงเป็นละเมิดต่อโจทก์ หมิ่น
 ประมาทโจทก์ ทำให้โจทก์เสียหายแก่ชื่อเสียง เกียรติคุณ ทางท่วมาหาได้ ทาง
 เจริญของโจทก์ โดยชอกช้ำเสียหายเป็นเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ขอให้ศาลมีคำ-
 พิพากษาเพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ ๑ ที่พักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรม
 ของโจทก์ ให้จำเลยทั้ง ๓๒ ร่วมกันชำระเงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยใน
 อัตราร้อยละ ๘.๕ ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ให้จำเลยทั้ง
 ๓๒ ร่วมกันลงโฆษณาคำสั่งหรือคำพิพากษาของศาลในหนังสือพิมพ์รายวัน รายสัปดาห์
 รายเดือน ทุกฉบับที่จำหน่ายในกรุงเทพมหานคร ด้วยเนื้อที่ ๑ หน้ากระดาษเป็น
 เวลา ๑๕ วันติดต่อกัน และให้ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์

โจทก์ดอนฟ้องจำเลยที่ ๑, ที่ ๑๐, ที่ ๒๐, ที่ ๒๓, ที่ ๒๔,

ที่ ๒๑, และที่ ๒๕

จำเลยที่ ๒๒ ชาคนักยื่นคำให้การและชาคนักพิจารณา

จำเลยที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๔ ถึง ที่ ๘, ที่ ๑๑ ถึงที่ ๒๑,

ที่ ๒๕ ถึงที่ ๒๖ และที่ ๒๘ ถึงที่ ๓๒ ให้การว่า จำเลยที่ ๑ เป็นนิโทษคดีความ
พระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๔๒๕ โดยมีนายแพทย์สมศักดิ์ วรคามิน
นายก-แพทยสภาเป็นผู้มีอำนาจดำเนินการของจำเลยที่ ๑ ในกิจการต่าง ๆ
ทั้งปวง จำเลยที่ ๑ มีวัตถุประสงค์ควบคุมการประพฤติของผู้ประกอบวิชาชีพ
เวชกรรมให้ถูกต้องตามจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม และมีวัตถุประสงค์อื่นตาม
มาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม กับมีอำนาจหน้าที่พักใช้ใบอนุญาต
หรือเพิกถอนใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม รวมทั้งออกข้อบังคับว่าด้วย
การรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม จำเลยที่ ๑ ได้ออกข้อบังคับแพทยสภา
ว่าด้วยการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม จำเลยที่ ๑ ได้ออกข้อบังคับ
แพทยสภาว่าด้วยการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๔๒๖ หมวด ๒
ข้อ ๑ และข้อ ๘ กำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมต้องไม่โฆษณา ใช้ จ้าง
หรือยินยอมให้ผู้อื่นโฆษณาการประกอบวิชาชีพเวชกรรม ความรู้ ความชำนาญใน
การประกอบวิชาชีพเวชกรรมของตน และต้องระมัดระวังความวิสัยที่พึงมี มิให้การ
ประกอบวิชาชีพของตนแพร่ออกไปในสื่อมวลชนเป็นทำนองโฆษณาความรู้ ความ
สามารถ และเพื่อให้บรรจุกฎประสงคดังกล่าว จำเลยที่ ๑ ได้วางแผนการ
ดำเนินการค้างานจริยธรรมว่าในกรณีที่มีคำสั่งให้พักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบ
วิชาชีพเวชกรรม โดยกำหนดให้แจ้งผลการพิจารณาค้านจริยธรรมของจำเลยที่ ๑

โดยแจ้งจดหมายสรุปผลให้ประชาชนทั่วไปทราบ โดยทางสื่อมวลชน จำเลยที่ ๑
 ได้รับความร้องเรียนกล่าวโทษว่า โจทก์ใช้ทำการโฆษณาผ่านสถานความงาม
 เพชรรัตนพลอยชมพูของโจทก์ในหนังสือพิมพ์ดิฉันไทย ฉบับวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑
 และให้สัมภาษณ์ลงในนิตยสารสกุลไทย ฉบับที่ ๑๙๔๔ ปีที่ ๓๔ ลงวันที่ ๔ เมษายน
 ๒๕๓๑ อันเป็นการโฆษณา ใช้ จ้าง หรือยินยอมให้ผู้อื่นโฆษณาการประกอบวิชาชีพ
 เวชกรรมของโจทก์ จำเลยที่ ๑ ได้มอบหมายให้คณะอนุกรรมการจริยธรรมแห่ง
 วิชาชีพเวชกรรมพิจารณา แล้วเห็นว่าข้อกล่าวโทษดังกล่าวมีมูล ได้ส่งเรื่องให้คณะ
 อนุกรรมการ-สอบสวน โดยแจ้งข้อกล่าวโทษให้โจทก์ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า
 ๑๕ วัน ก่อนเริ่มทำการสอบสวนและได้เปิดโอกาสให้โจทก์มาชี้แจงเรื่องราว
 ต่อคณะอนุกรรมการสอบสวนด้วย ในที่สุดคณะอนุกรรมการสอบสวนวินิจฉัยว่า
 โจทก์กระทำผิดข้อบังคับแพทยสภาว่าด้วยการรักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม
 พ.ศ. ๒๕๒๖ หมวด ๒ ข้อ ๑ และข้อ ๘ คณะอนุกรรมการสอบสวนมีมติให้เสนอ
 คณะกรรมการแพทยสภาลงโทษพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพของโจทก์มีกำหนด
 ๖ เดือน ซึ่งคณะกรรมการแพทยสภาได้ประชุมแล้วเห็นว่า โจทก์เคยถูกลงโทษ
 มาแล้วหลายครั้งในความผิดทำนองเดียวกันและแนวโน้มที่จะมีคดีเช่นนี้มากขึ้น
 จึงเพิ่มโทษให้พักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์มีกำหนด ๑ ปี
 จำเลยที่ ๑ ได้ดำเนินการลงโทษโดยพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรม

ของโจทก์ตามกฎหมายและข้อบังคับแล้ว โดยในเรื่องหมายเรียกตัวโจทก์ให้ไป
 รับการสอบสวนนั้น จำเลยที่ ๑ ได้แจ้งข้อกล่าวหาให้โจทก์ทราบล่วงหน้าแล้ว
 อย่างน้อย ๑๕ วัน ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๕ มาตรา ๓๔
 โดยจำเลยได้แจ้งข้อกล่าวหาให้โจทก์ทราบแล้ว ๒ ครั้ง โดยส่งให้โจทก์ทาง
 ไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับ และจำเลยทั้ง ๓๒ ได้ให้โอกาสแก่โจทก์ที่ให้ปากคำ
 แก่ข้อกล่าวหาข้อคณะกรรมการสอบสวน ส่วนที่โจทก์กล่าวหาว่าจำเลยที่ ๑
 กับพวกร่วมกันโฆษณาด้วยเอกสารหรือทำการปลุวประกาศด้วยวิธีอื่นใดใส่ความ
 หมิ่นประมาทโจทก์ เป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ หรือปฏิบัติหน้าที่โดยไม่สุจริต
 เพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์นั้น คณะกรรมการแพทยสภาได้พิจารณาเห็นว่า
 ในกรณีที่มีการพิจารณาความผิดฐานจริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมผู้ใด
 แล้ว ควรมีการเผยแพร่ผลการพิจารณาให้ประชาชนทั่วไปทราบ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการ
 กระตุ้นให้เกิดความสนใจเกี่ยวกับค่านจริยธรรมในการประกอบวิชาชีพเวชกรรม
 และเป็นการสอดส่องผู้ที่กระทำผิดผลการพิจารณาในบางกรณีอีกด้วย จำเลย
 ที่ ๑ จึงมีมติให้แจ้งผลการพิจารณาค่านจริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม
 หูรายให้ประชาชนทราบ โดยผ่านทางสื่อมวลชน โดยทำเป็นจดหมายสรุปผลการ
 พิจารณาให้สื่อมวลชนทราบ จำเลยที่ ๑ ได้กระทำเช่นนี้ที่ผู้ประกอบวิชาชีพเวช-
 กรรมที่ประพฤติผิดค่านจริยธรรมรายอื่น ๆ ด้วย ไม่ใช่เลือกกระทำต่อโจทก์เพียง

รายเดี่ยว จำเลยที่ ๑ ถือเป็นหน้าที่จะก่อกระทำ ทั้งนี้เพื่อให้การควบคุมความ
 ประพฤติการณ์จริยธรรมบังเกิดผล การกระทำของจำเลยที่ ๑ จึงไม่เป็นการกระ
 ทำละเมิดข้อโจทก์ ส่วนการที่จำเลยที่ ๑ ได้มีหนังสือถึงผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์
 ฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๒ นั้น แม้คณะกรรมการจะได้นำถึงโทษโจทก์ทั้งแก่
 วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๑ แก่ทนายชั้นตอนการดำเนินการให้โจทก์ยอมรับคำสั่ง
 และส่งใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมคืนให้จำเลยที่ ๑ ก่อน โจทก์ได้คืนให้เมื่อ
 วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ จำเลยที่ ๑ จึงถือเอาวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ เป็น
 วันที่คำสั่งของจำเลยที่ ๑ มีผลบังคับใช้และถือว่าเป็นวันที่นายแพทย์สภาลงนาม
 ในคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์ จากนั้นจึงเป็นขั้นตอน
 ทำจดหมายสรุปผลการพิจารณาถึงสื่อมวลชน การกระทำดังกล่าวของจำเลยที่ ๑
 นี้ จึงได้กระทำไปโดยสุจริตโดยชอบด้วยกฎหมาย มิได้มีเจตนาลับแฝงโจทก์
 เพื่อให้โจทก์เสื่อมเสียชื่อเสียงในการประกอบวิชาชีพตามฟ้องของโจทก์แต่อย่าง
 ใด ส่วนค่าเสียหายที่โจทก์ขอเรียกมาเป็นจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาทนั้น เมื่อจำเลย
 ที่ ๑ ไม่ได้กระทำละเมิดข้อโจทก์แล้ว จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ จึงไม่ทรง
 รับผิดชอบต่โจทก์

ทางพิจารณาโจทก์น่าจะเห็นว่า โจทก์สำเร็จการศึกษาจาก

คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ตามภาพถ่ายปริญญาบัตร เอกสาร

หมาย จ.๑ และได้รับใบอนุญาตให้ประกอบวิชาชีพเวชกรรม ตามภาพถ่ายใบอนุญาต
 เอกสารหมาย จ.๒ โจทก์ได้เปิดคลินิกชื่อ เพชรรัตน์คลินิก ทั้งอยู่เลขที่ ๑๐๔๑/
 ๒๓๗-๒๔๐ ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ แขวงมักกะสัน เขตพญาไท จำเลยที่ ๑ มีฐานะ
 เป็นนิติบุคคล จำเลยที่ ๒ มีตำแหน่งเป็นสถานายกพิเศษ จำเลยที่ ๓ ถึงจำเลย
 ที่ ๘ เป็นกรรมการแพทยสภาโดยตำแหน่ง จำเลยที่ ๔ ถึงจำเลยที่ ๑๒ เป็น
 กรรมการโดยการเลือกตั้ง ตามรายชื่อคณะกรรมการแพทยสภาเอกสารหมาย
 จ.๓ ท่อมาจำเลยที่ ๓๑ ในฐานะหัวหน้าคณะกรรมการแพทยสภาได้แจ้งให้สื่อ
 มวลชนทราบว่าโจทก์มีความผิดตามพระราชบัญญัติแพทยสภาและได้พักใช้ใบอนุญาต
 ประกอบโรคศิลป์ของโจทก์เป็นเวลา ๑ ปี และแจ้งว่าโจทก์ได้กระทำผิดในครั้ง
 เป็นครั้งที่ ๔ ตามสำเนาหนังสือของจำเลยที่ ๓๑ และเอกสารแนบท้าย เอกสาร
 หมาย จ.๔ ซึ่งการพักใช้ใบอนุญาตดังกล่าวเป็นไปตามมติของคณะกรรมการ
 แพทยสภาในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๓๑ เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๑ ท่อมา
 หนังสือพิมพ์ควาสยาม และหนังสือพิมพ์มติชนฉบับลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๑
 ได้ลงข่าวเกี่ยวกับการพักใช้ใบอนุญาตของโจทก์ ตามหนังสือพิมพ์มติชนและ
 หนังสือพิมพ์ควาสยาม เอกสารหมาย จ.๖ จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๑๒
 ได้มีมติให้พักใช้ใบอนุญาตของโจทก์ โดยแจ้งว่าโจทก์ได้โฆษณาวิชาชีพเวชกรรม
 ในหนังสือพิมพ์ดิ้นไทย และหนังสือพิมพ์สารสฤลไทย ตามบทความในหนังสือพิมพ์

ดินไทย เอกสารหมายเลข ๑.๓ และบทสัมภาษณ์พิเศษของหนังสือวิทยสาร สฤตไทย
 เอกสารหมายเลข ๑.๔ โจทก์เห็นว่าความเอกสารหมายเลข ๑.๔ มีข้อความบางตอนซึ่ง
 จำเลยที่ ๑ อาจตีความว่าบิดชอบบังคับ โจทก์จึงได้ทำหนังสือถึงบรรณาธิการ ขอให้
 ช่วยแก้ไขข่าว ปรากฏตามสำเนาหนังสือบรรณาธิการหนังสือวิทยสาร สฤตไทย
 เอกสารหมายเลข ๑.๕ แต่บรรณาธิการหนังสือวิทยสาร สฤตไทยแจ้งว่าไม่สามารถ
 แก้ไขข่าวให้ได้ หลังจากที่มีการลงบทความตามเอกสารหมายเลข ๑.๓ และ ๑.๔
 แล้ว จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ได้เรียกโจทก์ไปสอบสวน ตามหมายเรียก
 เอกสารหมายเลข ๑.๑๐ และจำเลยที่ ๑ ได้แจ้งความให้พนักงานสอบสวนดำเนิน
 คดีอาชญากรรมกับโจทก์ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้มีหมายเรียกโจทก์ไปสอบสวน ตาม
 หมายเรียกเอกสารหมายเลข ๑.๑๑ ซึ่งต่อมาพนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้องโจทก์
 เมื่อโจทก์ไปรับการสอบสวนแล้ว จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ได้มีมติครั้งที่
 ที่ ๑๒/๒๕๓๑ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๑ ลงมติให้พักใช้ใบอนุญาตของโจทก์มี
 กำหนด ๑ ปี ตามบันทึกรายงานการประชุม เอกสารหมายเลข ๑.๑๒ ซึ่งมีมติดังกล่าว
 มีเพียงให้พักใช้ใบอนุญาตโจทก์เท่านั้น ไม่ได้มีมติให้แจ้งให้สื่อมวลชนทราบ
 และไม่มีมติให้มีการปฏิบัติตามมติรายงานการประชุมครั้งก่อน ๆ ก่อนมาจำเลย
 ที่ ๓๑ ในฐานะเลขาธิการแพทยสภาได้มีหนังสือแจ้งให้โจทก์ทราบว่า คณะ
 กรรมการแพทยสภาได้มีคำสั่งให้พักใช้ใบอนุญาตของโจทก์เป็นเวลา ๑ ปี

และให้โจทก์ยื่นใบอนุญาตกังกล่าว ปรากฏคามหนังสือของแพทยสภา เอกสาร
 หมายเลข จ.๑๓ กังนั้นการที่จำเลยที่ ๓๑ ได้มีหนังสือทามเอกสารหมายเลข จ.๔ ไป
 ย้ำสื่อมวลชนนั้น เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นระยะเวลาห่างจากที่จำเลย
 ที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๓๑ มีมติลงโทษโจทก์ จึงเป็นดารกระทำที่มีเจตนาลิ้นแกล้ง
 โจทก์และนอกจากนี้การประชุมของคณะกรรมการแพทยสภาตามพระราชบัญญัติ
 วิชาชีพเวชกรรม พ.ศ.๒๕๒๕ เอกสารหมายเลข จ.๑๔ ในหมวดที่ ๓ ข้อที่ ๑ ให้
 แจ้งคำสั่งของแพทยสภาไปยังผู้ถูกกล่าวหาเพื่อทราบและให้บันทึกคำสั่งไว้ในทะเบียน
 ผู้ประกอบวิชาชีพเวชกรรมเท่านั้น ไม่ได้ให้มีการเปิดเผยมติที่ประชุมแก่บุคคลอื่น
 หรือสื่อมวลชนได้ และในข้อ ๑๕ ของเอกสารหมายเลข จ.๑๔ หน้า ๔๕ ระบุว่า
 การเปิดเผยรายงานประชุมให้เป็นไปตามมติของที่ประชุม การกระทำของจำเลย
 ที่ ๓๑ ที่ได้ทำหนังสือในนามของคณะกรรมการแพทยสภาตามเอกสารหมายเลข จ.๔
 มีเจตนาให้โจทก์ได้รับความเสียหาย ทำให้ประชาชนเสื่อมความศรัทธา ทำให้
 โจทก์ถูกดูหมิ่นและเสียชื่อเสียง และทำให้โจทก์ขาดรายได้ เนื่องจากถูกรุกหัก
 ไข้ใบอนุญาตกังเป็นจำนวนเงินหลายล้านบาท โจทก์ขอคิดค่าเสียหายในส่วนนี้เป็น
 เงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท

จำเลยที่ ๑, ที่ ๒, ที่ ๔ ถึงที่ ๘, ที่ ๑๑ ถึงที่ ๒๑,

ที่ ๒๕ ถึงที่ ๒๖, และที่ ๒๘ ถึงที่ ๓๒ นำสืบว่า จำเลยที่ ๑ มีฐานะเป็นนิติบุคคล

โดยมีจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๓๒ เป็นคณะกรรมการบริหาร โดยจำเลยที่ ๓๑ เป็น เลขาธิการแพทยสภา จำเลยที่ ๑ จัดตั้งขึ้นเพื่อควบคุมการประกอบวิชาชีพของ แพทย์และคุ้มครองสวัสดิภาพของประชาชน ตามพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๔๒๕ ซึ่งเป็นเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติดังกล่าว และ จำเลยที่ ๑ ยังมีวัตถุประสงค์ในการควบคุมมารยาทในการประกอบวิชาชีพของ แพทย์และรักษามาตรฐานในการประกอบวิชาชีพของแพทย์ จำเลยที่ ๑ จึงมี อำนาจหน้าที่ในการออกข้อบังคับต่าง ๆ เช่น ข้อบังคับเกี่ยวกับการประกอบ วิชาชีพเวชกรรม ข้อบังคับการประชุมและข้อบังคับอื่นที่เป็นไปตามวัตถุประสงค์ ของแพทยสภา-จำเลยที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๓๑ จำเลยที่ ๑ ได้รับความ ร้องเรียนเกี่ยวกับกรณีโจทก์ทำการโฆษณาในหนังสือพิมพ์ถิ่นไทย ตาม หนังสือร้องเรียน เอกสารหมายเลข ๑.๒๑ จำเลยที่ ๑ ได้ส่งเรื่องให้คณะอนุ- กรรมการจริยธรรมทำการสอบสวนข้อเท็จจริงว่าการร้องเรียนดังกล่าวมีมูลหรือ ไม่ ซึ่งคณะอนุกรรมการดังกล่าวได้นำนิทยสารสกุลไทย เอกสารหมายเลข ๑.๔ มาพิจารณาด้วย ปรากฏว่ามีคำโฆษณาการประกอบวิชาชีพของโจทก์ในหนังสือ นิทยสารสกุลไทยและหนังสือพิมพ์ถิ่นไทย คณะอนุกรรมการจริยธรรมจึงลงความ เห็นว่าข้อร้องเรียนตามเอกสารหมายเลข ๑.๒๑ มีมูลและส่งเรื่องให้จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ พิจารณา จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ จึงส่งเรื่องให้

คณะกรรมการสอบสวนของจำเลยที่ ๑ ทำการสอบสวน ตามรูปสำนวนการ
 สอบสวนเอกสารหมายเลข ล.๒๔ ในการสอบสวนได้มีการส่งหมายเรียกตัวโจทก์
 มารับการสอบสวน โดยส่งทางไปรษณีย์ทอรับ ตามเอกสารหมายเลข จ.๑๕ ซึ่ง
 โจทก์ได้รับเอกสารดังกล่าวแล้วเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๓๑ ตามใบทอรับ
 เอกสารหมายเลข ล.๑๖ โดยแจ้งให้โจทก์มารับการสอบสวนในวันที่ ๒๕ กรกฎาคม
 ๒๕๓๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา โจทก์ได้แจ้งแก่ประธานคณะกรรมการสอบสวน
 ขอเลื่อนการสอบสวนออกไป ประธานคณะกรรมการสอบสวนจึงได้ออกหมาย
 เรียกแก่โจทก์ตามเอกสารหมายเลข ล.๑๓ ซึ่งให้โจทก์มารับการสอบสวนในวันที่ ๒๔
 สิงหาคม ๒๕๓๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา เมื่อถึงวันเวลาดังกล่าว โจทก์ไม่มารับ
 การสอบสวนและโจทก์ได้ให้ถ้อยคำ ตามเอกสารหมายเลข ล.๕ ในการสอบสวน
 โจทก์ไม่ได้อ้างพยานเอกสารหรือพยานบุคคลแต่อย่างใดไว้ รวมทั้งเอกสาร
 หมายเลข จ.๔ เมื่อคณะกรรมการสอบสวนได้ทำการสอบสวนเสร็จ ได้ทำ
 เรื่องสรุปเสนอคณะกรรมการของแพทยสภา ตามเอกสารหมายเลข ล.๒๔ ซึ่ง
 ตามความเห็นของคณะกรรมการสอบสวนเห็นว่าโจทก์ประพฤติผิดจรรยาบรรณ
 แห่งวิชาชีพเป็นการกระทำผิดซ้ำกับของแพทยสภาว่าด้วยการรักษารับชมรม
 แห่งวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๖ หมวด ๒ ข้อ ๑ และข้อ ๘ นอกจากนี้
 โจทก์ได้กระทำผิดโดยผ่านการสอบสวนของประธานคณะกรรมการสอบสวน

ชุดที่สามมาแล้ว ๒ ครั้ง โดยเฉพาะเป็นการกระทำผิดเกี่ยวกับการโฆษณาการ
ประกอบวิชาชีพและได้ถูกคณะกรรมการสอบสวนลงโทษมาแล้ว ๓ ครั้ง

พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์และจำเลยโดยตลอดแล้ว
รับฟังข้อเท็จจริงทุกประการในเบื้องต้นได้ว่า โจทก์ให้สัมภาษณ์ลงพิมพ์ในหนังสือนิตยสาร
สกุลไทย ฉบับที่ ๑๙๔๔ ปีที่ ๓๔ ลงวันที่ ๑๔ เมษายน ๒๕๓๑ และได้มีการลง
โฆษณาสถานความงามเพชรรัตนพลอยชมพูของโจทก์ในหนังสือพิมพ์ "ถิ่นไทย"
ฉบับวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๑ ซึ่งก่อนมาประธานคณะกรรมการสอบสวนชุดที่สาม
ของจำเลยที่ ๑ ได้มีหมายเรียกถึงโจทก์ให้ไปรับการสอบสวน คณะกรรมการ
ได้ดำเนินการสอบสวนแล้วเห็นว่า โจทก์ได้ทำผิดข้อบังคับแพทยสภาว่าด้วยการ
รักษาจริยธรรมแห่งวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๖ หมวดที่ ๒ ข้อ ๑ และข้อ ๘
มีมติให้ลงโทษพักใช้ใบอนุญาตของโจทก์ ๖ เดือน ก่อนมาจำเลยทั้ง ๓ ได้มีการ
ประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๓๑ เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๑ มีมติลงโทษพักใช้ใบอนุญาต
วิชาชีพเวชกรรมของโจทก์เป็นเวลา ๑ ปี กรณีนี้มีปัญหาว่า คำสั่งลงโทษพัก
ใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมได้มีการสอบสวนความผิดของโจทก์ โดย
มีการส่งหมายเรียกโจทก์โดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ และการสอบสวนดังกล่าว
ได้ให้โอกาสแก่โจทก์ในการทำคำชี้แจงหรือนำพยานหลักฐานใดมาแสดง ทั้งให้
โอกาสแก่โจทก์ที่จะให้ปากคำหรือแสวงหาข้อเท็จจริงอย่างครบถ้วนหรือไม่ และ

การที่จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๓๒ ได้ร่วมกันให้จำเลยที่ ๓๑ มีหนังสือความที่สุด
ลงวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๒ ถึงผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์เรื่องกระทำผิดจริยธรรม และ
พักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์นั้น เป็นการร่วมกันโฆษณา
ด้วยเอกสารหรือกระทำกรป่าวประกาศด้วยวิธีอื่นใดใส่ความหมิ่นประมาทโจทก์
อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบหรือปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตเพื่อให้เกิดความเสียหาย
แก่โจทก์หรือไม่ โดยจะได้วินิจฉัยประเด็นดังกล่าวข้างต่อไป

ประเด็นแรก คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรม
ของโจทก์ได้มีการสอบสวนความผิดของโจทก์โดยมีการส่งหมายเรียกโจทก์โดยชอบ
หรือไม่ และการสอบสวนดังกล่าวให้โอกาสแก่โจทก์ในการทำคำชี้แจงหรือนำพยาน
หลักฐานใดมาแสดง ทั้งให้โอกาสแก่โจทก์ที่จะให้ปากคำหรือแสวงหาข้อเท็จจริง
อย่างครบถ้วนหรือไม่ โจทก์อ้างตนเองเป็นพยานเปิดความว่า หลังจากที่มิพบความ
ลงพิมพ์ในนิตยสารสกุลไทยและหนังสือพิมพ์ดินไทยแล้ว จำเลยที่ ๑ เรียกโจทก์
ไปสอบสวน ตามหมายเรียกเอกสารหมาย จ.๑๐ ส่วนจำเลยมีจำเลยที่ ๑๔ และ
นายแพทย์วิฑูรย์ อังประพันธ์ ประธานคณะอนุกรรมการสอบสวนชุดที่สาม เปิดความ
ว่า คณะอนุกรรมการสอบสวนชุดที่สาม ของจำเลยที่ ๑ ได้ออกหมายเรียกให้โจทก์
มารับการสอบสวน โดยส่งทางไปรษณีย์ตอบรับ ถึง ๒ ครั้ง ครั้งแรกโจทก์ได้รับ
หมายเรียกเมื่อวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๓๑ ตามหมายเรียกและใบตอบรับ เอกสาร

หมาย ส.๑๕ ถึง ส.๑๖ (เป็นเอกสารชุดเดียวกับเอกสารหมาย ส.๒๒) ให้
มารับการสอบสวนในวันที่ ๒๕ กรกฎาคม ๒๕๓๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา โจทก์
ได้ทักท้อขอเลื่อนการสอบสวน ประธานคณะอนุกรรมการสอบสวนชุดที่สาม ได้
ออกหมายเรียกแก่โจทก์เป็นครั้งที่สองเรียกให้โจทก์มารับการสอบสวนใน
วันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๓๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา ตามหมายเรียกและใบกอบรับ
เอกสารหมาย ส.๑๓ ถึง ส.๑๔ (เป็นเอกสารชุดเดียวกับเอกสารหมาย ส.๒๓)
เห็นว่าได้มีการส่งหมายเรียกให้แกโจทก์และโจทก์ได้รับแล้วตั้งแต่วันที่ ๖ กรกฎาคม
๒๕๓๑ แก่โจทก์เป็นผู้ขอเลื่อนวันเวลาสอบสวน จึงมีการสอบสวนจริงในวันที่ ๒๔
สิงหาคม ๒๕๓๑ เวลา ๑๓.๓๐ นาฬิกา ซึ่งนับแต่วันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๓๑ ที่โจทก์
ได้รับหมายเรียกจนถึงวันที่มีการสอบสวนจริงเป็นระยะเวลาเกิน ๑๕ วันแล้ว จึง
ถือได้ว่าโจทก์ได้รับแจ้งข้อกล่าวหาหรือข้อกล่าวโทษแล้วไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน ก่อน
วันเริ่มทำการสอบสวน

คงมีปัญหาที่ทอญวินิจฉัยท้อไปว่าการสอบสวนดังกล่าวได้

ให้โอกาสแก่โจทก์ในการทักท้อชี้แจงหรือนำพยานหลักฐานใดมาแสดง ทั้งให้โอกาส
แก่โจทก์ที่จะให้ปากคำหรือชี้แจงข้อเท็จจริงอย่างครบถ้วนแล้วหรือไม่ โจทก์
อ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า เมื่อโจทก์ถูกเรียกไปสอบสวนนั้น โจทก์ไม่
ทราบว่าจะถูกเรียกไปสอบสวนเรื่องอะไร ข้อหาใด จึงไม่ได้เตรียมหลักฐาน รวม

หังไม่ได้นำหนังสือถึงบรรณาธิการนิตยสารสกุลไทย เอกสารหมายเลข ๔ ที่แจ้ง
 ให้แก่โฆษกความให้แก่โจทก์ มาแสดงต่อคณะกรรมการ ส่วนพยานจำเลย
 ปาดนายแพทย์วิฑูรย์ อึ้งประพันธ์ เปิดความว่า ในการสอบสวนจะจดบันทึกคำ
 ให้การของผู้ถูกกล่าวหาไว้ สำหรับโจทก์ปรากฏตามบันทึกคำให้การเอกสาร
 หมายเลข ๓.๕ โดยในการสอบสวนโจทก์ไม่ได้กล่าวอ้างเอกสารหรือพยานบุคคล
 ใดไว้ รวมทั้งเอกสารหมายเลข ๔ โจทก์ก็ไม่ได้อ้างไว้ด้วย อย่างไรก็ตามแม้
 โจทก์จะไม่เสนอพยานหลักฐานในขณะที่ทำการสอบสวนก็ตาม โจทก์ก็ยังสามารถ
 นำพยานหลักฐานมาเสนอในภายหลังได้ แต่เมื่อทำการสอบสวนเสร็จแล้ว โจทก์
 ก็ไม่เคยอ้างส่งเอกสารหลักฐานใด รวมทั้งไม่เคยท้วงติงการสอบสวน ส่วนที่
 โจทก์กล่าวอ้างว่าโจทก์ไม่ทราบว่าถูกเรียกไปสอบสวนเรื่องอะไร ข้อหาใด
 จึงไม่ได้เตรียมหลักฐานนั้น พยานโจทก์ปากคังกล่าวได้เปิดความว่า โจทก์ได้
 กระทำความคิดโดยผ่านการสอบสวนของพยานมาแล้วถึง ๒ ครั้ง โดยเฉพาะ
 การกระทำผิดเกี่ยวกับกรมโฆษณาการประจวบวิชัยฯ ได้ถูกคณะกรรมการลง
 โทษมาแล้วถึง ๓ ครั้ง โจทก์ย่อมเข้าใจวิธีการสอบสวนดี นอกจากนี้ในการ
 สอบสวนแพทย์ทุกคนจะมีจรรยาบรรณเรียกในลักษณะเช่นเดียวกับเอกสารหมายเลข
 ๓.๑๓ และ ๓.๑๕ ที่โจทก์ได้รับนี้ เห็นว่าจากคำพยานจำเลยดังกล่าวมีเหตุผล
 สนับสนุนน่าเชื่อว่าโจทก์มีโอกาที่จะทำคำชี้แจง หรือนำพยานหลักฐานใดมาแสดง

ใต้เวลาพิจารณาคดี
 ๑๘๓

ทั้งให้โอกาสแก่โจทก์ที่จะให้ปากคำหรือแสวงหาข้อเท็จจริงอย่างครบถ้วนได้ แก่
โจทก์ไม่ไ้กระทำเองจึงไม่ใช่ความผิดของฝ่ายจำเลย ข้อกล่าวอ้างดังกล่าวของ
โจทก์จึงรับฟังไม่ขึ้น, การสอบสวนของจำเลยไ้ทำลงโดยชอบแล้ว

ปัญหาที่ทอ้งวินิจฉัยประการสุดท้ายมีว่า การที่จำเลยที่ ๑
โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ไ้ให้จำเลยที่ ๓๑ มีหนังสือคว่นที่สุดฉบับลงวันที่ ๔ สิงหาคม
๒๕๓๒ ถึงผู้สื่อข่าวหนังสือพิมพ์ เรื่องการกระทำผิดจริยธรรมและพักใช้ใบอนุญาต
ประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์นั้น เป็นการร่วมกันโฆษณาด้วยเอกสารหรือ
กระทำการป่าวประกาศด้วยวิธีอื่นใดใส่-ความหมิ่นประมาทโจทก์ อันเป็นการปฏิบัติ
หน้าที่โดยมิชอบ หรือปฏิบัติหน้าที่โดยทุจริตเพื่อให้เกิดความเสียหายแก่โจทก์หรือไม่
โจทก์อ้างตนเองเป็นพยานว่า จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ไ้มีมติพักใช้ใบอนุญาต
ของโจทก์ตามมติของคณะกรรมการแพทยสภา ครั้งที่ ๑๒/๒๕๓๑ เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม
๒๕๓๑ ตามรายงานการประชุมเอกสารหมายเลข จ.๑๒ ซึ่งตามรายงานการประชุม
ดังกล่าวมีมติให้พักใช้ใบอนุญาตของโจทก์เท่านั้น ไม่ได้มีมติให้แจ้งให้สื่อมวลชน
ทราบ และไม่ไ้ระบุให้ปฏิบัติความมติการประชุมครั้งก่อน ๆ แก่จำเลยทั้ง ๓๑
โดยจำเลยที่ ๓๑ ไ้มีหนังสือถึงสื่อมวลชน เอกสารหมายเลข จ.๔ เมื่อวันที่ ๔
สิงหาคม ๒๕๓๒ ซึ่งเป็นระยะเวลาห่างกันประมาณ ๔ เดือน และได้ใช้หัวกระดาษ
ว่าคว่นที่สุด การกระทำของจำเลยที่ ๓๑ จึงมีเจตนาทำให้โจทก์ไ้ได้รับความ

เสียหาย ทำให้ประชาชนเสื่อมศรัทธา ถูกดูหมิ่น และเสียชื่อเสียง และขาดรายได้ เพราะถูกพักใช้ใบอนุญาตและตาม มาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๖ เอกสารหมาย จ.๑๔ ให้แพทย์สภาแจ้งคำสั่งไปยังผู้ถูกกล่าวหา และให้บันทึกคำสั่งไว้ในทะเบียนเท่านั้น ไม่ได้ให้เปิดเผยแก่สื่อมวลชนได้ ส่วน จำเลยมีนายแพทย์วิชัย โชควิวัฒน์ จำเลยที่ ๑๔ เปิดความว่า จำเลยที่ ๑ เป็น นิติบุคคลจัดตั้งขึ้นเพื่อควบคุมการประกอบวิชาชีพของแพทย์ และคุ้มครองสวัสดิภาพ ของประชาชน ตามเอกสารหมาย ล.๒๐ หลังจากจำเลยที่ ๑ โดยจำเลยทั้ง ๓๒ ได้มีมติพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์เป็นเวลา ๑ ปี ตาม บันทึกรายงานการประชุมของคณะกรรมการจำเลยที่ ๑ เอกสารหมาย ล.๒๒ จำเลยที่ ๑ ท้องเสอนมติกังกล่าวให้จำเลยที่ ๒ ในฐานะนายกสภาพิเศษเห็นชอบ ตามเอกสารหมาย ล.๒๖ แล้วจำเลยที่ ๓๑ จึงจะแจ้งคำสั่งและมติกังกล่าวให้ โจทก์ทราบ และให้โจทก์รับทราบคำสั่งและนำใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรม คืนแก่จำเลยที่ ๑ ตามเอกสารหมาย ล.๖ แต่เมื่อโจทก์ได้รับหนังสือเอกสาร หมาย ล.๖ แล้ว โจทก์แจ้งเหตุขัดข้องไม่อาจรับทราบคำสั่งได้โดยอ้างว่าเกิดระ ความเป็นหนังสือของโจทก์ เอกสารหมาย ล.๗ จำเลยที่ ๓๑ จึงแจ้งให้โจทก์ทราบ คำสั่งของจำเลยที่ ๑ อีกครั้ง ตามเอกสารหมาย ล.๘ โจทก์ได้รับหนังสือเอกสาร หมาย ล.๘ แล้ว โจทก์แจ้งเหตุขัดข้องว่า มารับทราบคำสั่งของจำเลยที่ ๑ ไม่ได้

ตามหนังสือของโจทก์ เอกสารหมายเลข ๘ โดยโจทก์ระบุว่า ขอส่งใบอนุญาตน
 ประกอบวิชาชีพเวชกรรมคืนจำเลยที่ ๑ ดังนั้นวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ นายก-
 แพทย์สภา จำเลยที่ ๑ จึงมีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตนของโจทก์มีกำหนด ๑ ปี ความ
 คำสั่งแพทย์สภาที่ ๔/๒๕๓๒ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๓๒ เอกสารหมายเลข ๙๐
 และทนายจำเลยที่ ๑ มีมติทนายการประชุมคณะกรรมการแพทย์สภา ครั้งที่ ๘/๒๕๓๑
 ว่าให้มีการเผยแพร่หรือแจ้งผลการพิจารณาให้ประชาชนทั่วไปหรือสื่อมวลชนทราบ
 ได้ ตามรายงานการประชุมคณะกรรมการแพทย์สภา เอกสารหมายเลข ๙๑ จาก
 คำพยานโจทก์และจำเลยดังกล่าวนี้ เห็นได้ว่า จำเลยได้แสดงเหตุผลโดยแจ้ง
 ชัดให้ปรากฏแล้วถึงสาเหตุที่แท้จริงที่มีการแจ้งเรื่องการพักใช้ใบอนุญาตนประกอบวิชา-
 ชีพเวชกรรมของโจทก์ เมื่อวันที่ ๔ สิงหาคม ๒๕๓๒ แม้จำเลยที่ ๑ โดยจำเลย
 ทั้ง ๓๒ จะมีมติตั้งแต่วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๒ แล้วก็ตาม ดังนั้นการกระทำของ
 จำเลยที่ ๓๑ นี้ จึงมิใช่การกีดกันแก่โจทก์ให้ได้รับความเสียหาย ส่วนที่โจทก์
 โต้แย้งว่า จำเลยที่ ๓๑ กระทำแทนจำเลยทั้ง ๓๒ ไม่มีสิทธิให้ข่าวต่อสื่อมวลชน
 ได้นั้น เพราะทนายมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติวิชาชีพเวชกรรม พ.ศ. ๒๕๒๖
 .เอกสารหมายเลข จ.๑๔ ให้แจ้งคำสั่งไปยังผู้ถูกกล่าวหาและลงบันทึกคำสั่งไว้ใน
 ทะเบียนเท่านั้น จำเลยก็ได้นำสืบแสดงเหตุผลและอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายของ
 จำเลยที่ ๑ แล้วว่าจำเลยที่ ๑ สามารถกระทำได้เพื่อให้เป็นตามวัตถุประสงค์

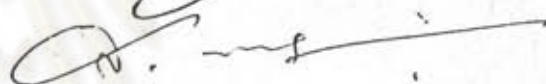
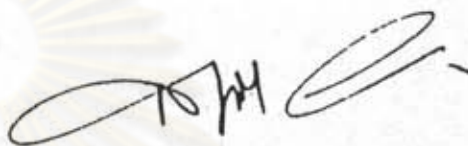
ของการจัดตั้งจำเลยที่ ๑ และเพื่อควบคุมการประกอบวิชาชีพของแพทย์โดย
 จำเลยที่ ๑ ได้มีมติให้แจ้งแก่ผู้สื่อข่าวทราบเป็นแนวทางให้ปฏิบัติไว้ และได้
 ปฏิบัติเช่นนั้นมาตลอดกับแพทย์ทุกคนไม่ใช่เฉพาะแก่โจทก์เท่านั้น ส่วนในประเด็น
 ที่ว่าการประชุมของแพทย์สภาต้องประชุมโดยลับนั้นหมายถึงผู้อื่นไม่อาจเข้าประชุม
 ได้ การเปิดเผยก็ยังคงสามารถทำได้เพื่อให้เป็นไปตามแนวทางปฏิบัติและให้บรรลุ
 วัตถุประสงค์ของการทำงานของแพทย์สภา การกระทำของจำเลยทั้ง ๓๒ จึงเป็น
 การกระทำโดยมีกฎหมายรองรับให้กระทำได้ และเป็นการกระทำตามอำนาจหน้าที่
 ตามกฎหมาย ไม่ใช่การกระทำละเมิดต่อโจทก์และไม่ว่ากรณีจะเป็นอย่างไรก็ตาม การ
 กระทำละเมิดโดยการกล่าวหรือใส่ข่าวแพร่หลายตาม มาตรา ๔๒๓ แห่งประมวล
 กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นั้น จะต้องเป็นการกล่าวหรือใส่ข่าวแพร่หลายซึ่งข้อความ
 อันฝ่าฝืนข้อความความจริงเป็นที่เสียหายแก่ชื่อเสียงหรือเกียรติคุณของบุคคลอื่นผู้
 กระทำจะต้องรู้หรือควรจะรู้ว่า ข้อความที่กล่าวหรือใส่ข่าวไม่เป็นความจริง แต่
 ในกรณีนี้จำเลยที่ ๑ โดยจำเลยที่ ๓๑ ได้ให้ข่าวแก่ผู้สื่อข่าวตามความเป็นจริงว่า
 จำเลยที่ ๑ มีคำสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพเวชกรรมของโจทก์แล้ว และ
 มีผลบังคับตั้งแต่เมื่อใด การกระทำดังกล่าวนี้จึงไม่เป็นละเมิด กรณีจึงไม่จำเป็น
 ต้องวินิจฉัยต่อไปในประเด็นค่าเสียหาย

พิพากษายกฟ้อง ให้โจทก์ใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนจำเลย

โดยกำหนดค่าทนายความ ๑๐,๐๐๐ บาท (หนึ่งหมื่นบาท) .

นายสุรศักดิ์ กาญจนวิทย์
นายวิบูลย์ ชุภสกุลอภาทิบูล
นายสุวรรณ กระจ่างพันธุ์

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ภษณี/พิมพ์/ทาน

ประวัติผู้เขียน

นายณัฐ รัฐอมฤต เกิดเมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๕ ที่จังหวัดกรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษา นิติศาสตร์บัณฑิต จากคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา ๒๕๗๕ และเนติบัณฑิตไทย จากสำนักศึกษาอบรมกฎหมายแห่งเนติบัณฑิตสภา ปีการศึกษา ๒๕๗๑ ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง อัยการประจำกอง กองวิชาการ สำนักงานอัยการสูงสุด

ศูนย์วิทยุโทรพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย